

чер да се покланя пред студения мрамор, да подрежда кандилата, да пали свещите.

Това бе наказанието божие, което тя тъй дълго бе предчувствувала. То не се бе забавило. А ето че и обсадата се затягаше. Ватащи се противопоставяше много по-дълго, отколкото някой би могъл да се надява. Цурул щеше да падне. Невъзможно бе да устои. Ала дългата бран изтощаваше както обсадените, тъй и обсадниците. До войската стигаха тъмни и неясни мълви за мор в страната, за цели селища, които обезлюдели от страшната болест. И нямаше ратник, който да не тръпне пред неизвестната съдба на близките си.

Синклитът изпрати вест на царя, за да му съобщи смъртта на светия старец и да попита какво трябва да прави, докато съборът на духовниците избере нов патриарх.

- Това е знак божии... - говореше народът. - Не трябва да се връщаме отново към папата...

Около една седмица след погребението на Иоакима княз Петър отиде към майка си, която четеше послание от царя, изправена до прозореца, обляна от последните топли лъчи на закъснялата есен.

- От вчера те наблюдавам... Ти криеш нещо от мене. Познавам. Не искам да ме мамаш. Ти не си добре. Напразно се мъчиш да се държиш на краката си. Върви си легни. Ще пратя веднага за Езрбен Исак...

Анна скочи, дръпна се ужасена назад. Отметна ръцете си над главата.

- Бягай! Не ме докосвай!

Князът стана бял като смин. Двамата се изгледаха мълчаливо. Ала не посмяха да изрекат страшната мисъл.

- Какво ти е? - каза пресекнато той. - Кажи, говори! Виж как дишаш тежко... Очите ти светят като стъкло...

Царицата се залюля, подпря се връз перилото на прозореца, обори глава на дясната си ръка, сякаш диреше малко хлад за плам-